

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ

Έτησια, Τάλαρα Δίστηλα 6

Εξαμηνιαία 3

Τριμηνιαία 1 1/2

Αί συνδρομαί γίνονται ένταυθα μέν εν τῷ Γραφείῳ τῆς Εφημερίδος, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κράτους, παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1829.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Αρ. 9,063. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Είδοποιεῖ.

Δυνάμει τοῦ ὑπ' Αρ. Ζ' ψηφίσματος τῆς Δ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἡ Α. Ε. ὁ Κυβερνήτης, διὰ τῆς ὑπ' Αρ. 14,592 διαταγῆς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴν, διατάττει νὰ ἔμβουν εἰς κυκλοφορίαν τὰ μέχρι τοῦδε κοινῶντα ἔθνικὰ νομίσματα. Ταῦτα δὲ σύγκεινται εἰς Φοίνικας καὶ Λεπτὰ, καὶ

Ὁ μὲν Φοῖνιξ [ὄνομα προδιωρισμένον διὰ τὴν μονάδα καὶ βάσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ νομίσματος] εἶναι ἀργυρεὺς, ζυγίζει ἐν δράμι καὶ τρεῖς ὄγδρα, καὶ συνίσταται, ὡς καὶ τὸ Γαλλικὸν ἀργυρὸν νόμισμα, ἀπὸ 90 ἑκατοστημύρια καθαρωτάτου ἀργύρου, καὶ 10 ἑκατοστημύρια χαλκοῦ. Ὁ Φοῖνιξ διαιρεῖται εἰς ἑκατὸν λεπτὰ. 6 δὲ Φοῖνικες συνιστοῦν ἐν δίστηλον τῆς Ἰσπανίας καὶ κατὰ τὸ βάρος καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν.

Τὸ δὲ Λεπτὸν (ὄνομα προδιωρισμένον διὰ τὸ μικρότατον κλάσμα τοῦ Ἑλληνικοῦ νομίσματος) εἶναι ἀπὸ καθαρὸν χαλκόν. ζυγίζει ἡμισυ δράμι, καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν τοῦ παρὰ.

Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ Λεπτοῦ τούτου καὶ πρὸς εὐκολίαν τῶν καθημερινῶν δοσοληψιῶν ἐτυπώθησαν δύο μεγαλύτερα χαλκίνα νομίσματα, τὸ μὲν, ζυγίζον δύο ἡμισυ δράμια, τῆς ἀξίας 5 λεπτῶν· τὸ δὲ, ζυγίζον πέντε δράμια, τῆς ἀξίας 10 λεπτῶν.

Τὸ Ἑλληνικὸν νόμισμα ἀφ' ἐνὸς μὲν μέρους φέρει τὸν Φοῖνικα ἀναξωγονούμενον εἰς τὴν Δεῖαν τῶν ἀκτίων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἔχοντα τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῖου εἶναι χαραγμένον, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ α ω κ α, ἀφ' ἑτέρου δὲ φέρει δύο κλάδους εἰς εἶδος κύκλου τὸν μὲν ἐλαίας, τὸν δὲ δάφνης· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τούτου εἶναι χαραγμένη ἡ ἀξία τοῦ νομίσματος, καὶ τριγύρω ΚΤΒΕΡΝΗΤΗΣ Ι. Α. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ 1828.

Ἡ κυκλοφορία τῶν νομισμάτων τούτων ἀρχίζει τὴν α' τοῦ ἡδὴ ἐγγίζοντος Ὀκτωβρίου, διὰ τὴν ὁποῖαν προσκαλοῦνται ὅλαι αἱ κατὰ τόπον Ἀρχαὶ τῆς Ἐπικρατείας νὰ

δώσουν τὴν ἀνήκουσαν προσοχὴν, ὥστε νὰ λάβῃ τὴν ἀποδεδειγμένην ἀποδοχὴν καὶ ἐνέργειαν.

Ἐπόμενα διατάγματα τῆς Κυβερνήσεως θέλουν κανονίσει τὴν περὶ τῶν ξένων νομιμμάτων διάταξιν [ταρίφαι] ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὸν Φοῖνικα, καὶ θέλουν προσδιορίσει τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἕκαστος ὀφείλει νὰ κρατῇ εἰς Φοίνικας καὶ Λεπτὰ τὰ τῆς δοσοληψίας του βιβλία καὶ ἄλλα παρόμοια ἔγγραφα.

Ἐν Αἰγίνῃ, τὴν 28 Σεπτεμβρίου 1829.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Α. ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΣ.

Ι. ΚΟΝΤΟΥΜΑΣ.

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐξ Αἰγίνης, 28 Σεπτεμβρίου.

Τὴν Πέμπτην ἑσπέρας ὁ Ἐξοχώτατος Κυβερνήτης ἀπέπεμψεν ἐπὶ τῆς φρεγάτας Ἑλένης εἰς Σύραν.

Ἐπειδὴ ἀνέγνωμεν εἰς τὴν τῶν Ἰονικῶν Νήσων Ἐφημερίδα, ὑπ' Αρ. 612, ἰταλιστὶ μεταφρασμένην ἀναφορὰν τοῦ Κυρίου Ρικάρδου Τσούρτς πρὸς τὴν Τετάρτην Ἐθνικὴν Συνέλευσιν, ἀναγκαζόμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἐκδώσωμεν τὴν τε πρὸς τὴν αὐτὴν Συνέλευσιν ἀναφορὰν τῆς ἐπὶ τῶν Ἀναφορῶν Ἐπιτροπῆς τῆς, καὶ τὴν τοῦ Προέδρου ἐπιστολὴν, μετὰ τὴν ὁποῖαν συνώδευσε αὐτὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ὡς εἰς ἀμφοτέρω ταῦτα τὰ ἔγγραφα ἀφορμῆς γινομένης τῆς ἀναφορᾶς τοῦ Κυρίου Τσούρτς.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Ε. ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἡ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν Ἐπιτροπὴ, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἡ Συνέλευσις διεύθυνε τὰς πρὸς αὐτὴν ἀναφορὰς τοῦ Κυρίου Ρικάρδου Τσούρτς, ἐκτιναγμένη εἰς τὴν σημερινὴν συνεδρίασιν τὴν ἐσώκλειστον ἀπάντησιν.

Ἡ Συνέλευσις ἀπεδέχθη τὴν γνώμην τῆς Ἐπιτροπῆς δυνάμει καὶ παρὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ Κυρίου Τσουρτζε, ἅμα εἶδεν ὅτι ἐκτρέπεται τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀληκεινῶν του.

Διευθύνει δὲ τὰς ἀναφορὰς του πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ τὰ ἐργήσῃ ὅσα γνωμοδοτεῖ ἡ Ἐπιτροπὴ περὶ τῆς παραιτήσεως καὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν λογαριασμῶν τοῦ ἀναφειμένου.

Ἐν Ἀργεῖ, τὴν 26 Ἰουλίου 1829.

Ὁ Πρόεδρος

Γ. ΣΙΣΙΝΗΣ.

Οἱ Γραμματεῖς

ΙΑΚΩΒΑΚΗΣ ΡΙΖΟΣ.
Ν. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΣ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Δ' ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν κατὰ ξηρὰν στρατευμάτων Κύριος Ῥικάδης Τσουρτζε διεύθυνεν εἰς τὴν Συνέλευσιν τὴν ἐγκλεισμένην ἀναφορὰν του, δι' ἧς παραιτούμενος ἀπὸ τῆς Ἀρχιστρατηγίας ἐπιστρέφει τὸ δὸθὲν αὐτῷ δι' ὅπλωμα παρὰ τῆς Ἀντικυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς δυνάμει τοῦ ὑπ' Ἀρ. Ζ' 2 Ἀπριλίου ψηφίσματος τῆς Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Ἡ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν Ἐπιτροπὴ καθυποβάλευσεν εἰς τὴν Συνέλευσιν τὰ εἰρημένα ἔγγραφα παρατηρεῖ ὅτι ὁ Κύριος Ῥ. Τσουρτζε, δυνάμει τοῦ Ζ' ψηφίσματος τῆς ἐν Τροιζίνι Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, διωρίσθη Ἀρχιστράτηγος καὶ Διευθυντὴς ὅλων τῶν κατὰ ξηρὰν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ κατὰ τὸ ΙΣΤ' ψηφίσμα Ἀρ. 8 τῆς αὐτῆς Συνελεύσεως ἡ διεύθυνσις ἔπαυσε μὲ τὴν ἔλευσιν τῆς Α. Ε. τοῦ Κυβερνήτου.

Παρατηρεῖ προσέτι ὅτι ἡ παραίτησις αὕτη τοῦ Ἀρχιστρατήγου ἔχει τὰς βάσεις της εἰς τὴν ἀσυμφωνίαν τῶν φρονημάτων καὶ τῆς συνειδήσεώς του μὲ τὸ σύστημα τῆς παρούσης Προσωρινῆς Κυβερνήσεως, σύστημα, τὸ ὁποῖον, κατ' εὐχὴν τῶν λαῶν, παραδεχθὲν ἀπὸ τὴν Συνέλευσιν δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Ἀρχιστράτηγον νὰ τὸ κρίνῃ.

Ἡ ἐπιτροπὴ διὰ τοῦτο γνωμοδοτεῖ νὰ δεχθῇ ἡ Συνέλευσις τὴν παραίτησίν του· νὰ διευθυνθῇ δὲ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἡ ἀναφορὰ του, διὰ νὰ κάμῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπάντησιν καὶ νὰ τῷ κοινοποιήσῃ τὴν ἀποδοχὴν τῆς αἰτήσεώς του, ἐξετάζουσα καὶ ὅσους ἀναφέρῃ λογαριασμούς.

Ἐν Ἀργεῖ, τῇ 25 Ἰουλίου 1829.

Ἡ ἐπὶ τῶν Ἀναφορῶν Ἐπιτροπὴ

Π. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Α. Α. ΛΟΙΔΟΡΙΚΗΣ.

Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΗΣ.

Γ. ΛΕΛΗΣ.

Περίληψις τῆς ἐν Ἀδριανουπόλει συνθήκης, 2—14 Σεπτεμβρίου 1829[*].

Ἡ ἐν Ἀδριανουπόλει περὶ εἰρήνης γενομένη συνθήκη μεταξὺ τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Πόρτας τὴν 2—14 Σεπτεμβρίου συνίσταται ἐκ 16 ἀρθρῶν καὶ δύο πράξεων τυμπληρωτικῶν.

Τὰ δύο πρῶτα Ἀρθρὰ ἀφορῶσι τὴν ἀποκατάστασιν τῶν εἰρηρικῶν σχέσεων· περιέχουν τὴν καταρίθμησην τῶν ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ παρὰ τῆς Ῥωσσίας κατακτηθέντων, τὰ ὁποῖα θέλουν ἀποδοθῇ εἰς τὴν Πόρταν, ἐξηρημένων τῶν παρὰ τοῦ Δυναστεῦς κατὰ τὰς ἐκβολὰς σχηματιζομένων νήσων, τοῦ ὁποῖου, κατὰ τὸ 3^{ον} Ἀρθρ. ὁ μεσημεδιώτερος κλάδος, ὁ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δηλαδὴ, θέλει σχηματίζει τὸ σύνορον, ἐφ' ὃ μέχρι τοῦ νῦν τὸ ἔσχημάτιζεν ὁ τοῦ Χείλια· κατὰ τὰ λοιπὰ δὲ ὁ Προῦτος θέλει διατελεῖ νὰ εἶναι τὸ σύνορον, καθὼς καὶ πρὸ τοῦ πολέμου.

Τὸ 4^{ον} Ἀρθρ. κανονίζει τὰ ἐπὶ τῆς Ἀσίας σύνορα. Θέλουν σχηματίζεσθαι δὲ ταῦτα παρὰ τῆς εὐθείας γεγραμμῆς τῆς ἀπὸ τοῦ φρενίου, Ἁγίου Νικόλαος, ἀγομένης μέχρι τῶν Τουρκοπερσικῶν συνόρων, περικλειούσης εἰς τὸ μέρος τῆς Ῥωσσίας τὰ φρούρια Ἀκαλτζίκι καὶ Ἀκαλκαλάκι. Εὐνοεῖται δὲ ὅτι ὅλη ἡ παραλία τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἢ πέραν τοῦ Ἁγίου Νικολάου μένει εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Ῥωσσίας ὁμοῦ μὲ τὰ φρούρια Ἀνάπαι καὶ Πότι.

Τὸ 5^{ον} Ἀρθρ. στρέφεται περὶ τὰ προνόμια τὰ εἰς τὰς δύο αὐθεντίας τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαβίαν δοθησόμενα, τὰ ὁποῖα ὀρίζονται εἰς χωριστὴν πράξιν.

Εἰς τὸ 6^{ον} Ἀρθρ. ἡ Πόρτα ὑπόσχεται τὴν ταχείαν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν τῇ τοῦ Ἀκκερμανίου συνθήκῃ ὀριζομένων περὶ τε τῆς Σερβίας καὶ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν 6 ἐπαρχιῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ Πόρτα δὲν ἔχει σχέσιν.

Τὸ 7^{ον} Ἀρθρ. ὀρίζει τελείαν ἀδειαν ἐμπορεύσεως ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων Ῥώσων κατὰ τε ξηρὰν καὶ θάλασσαν, χωρὶς ὅποιανδήποτε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπηρεάσιν· ἀκυρῶναι τὰς ἐπὶ τῶν πλοίων ἐξετάσεις· ἐντέλλεται τὴν ἐλευθέραν πώλησιν καὶ διακομίδην (transit) καθὼς καὶ τὴν μετεμίσθασιν (transbordement) πάσης, πραγματείας, καὶ ὀνομαστὶ τῶν σίτων· ελευθερίαν διάβασιν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου διὰ τε τὰ ἐμπορικὰ Ῥωσικὰ πλοία, ὅποιανδήποτε μεγέθους καὶ ἂν ᾖ, καὶ διὰ τὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ Πόρτα δὲν ἠθέλην ἔχει πόλεμον. Πᾶσα δὲ παράβασις τῶν ἐν τούτῳ τῷ ἄρθρῳ ὀριζομένων, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ τῆς Ῥωσσίας Πρεσβυς δὲν ἠθέλε λάβει τελείαν καὶ ταχείαν ἱκανοποίησιν, ἐμπορεῖ νὰ θεωρῇται ἀπὸ τὴν Ῥωσσίαν ὡς ἐχθροπραξία, καὶ θέλει τὴν δίδει ἐξουσίαν νὰ μετέρχεται ἀνταδικίας (représailles) πρὸς τὸ Ὀθωμανικὸν βασίλειον.

Τὸ 8^{ον} Ἀρθρ. προσδιορίζει τὴν ποσότητα 1,500,000 Ὀλλανδικῶν Δουκάτων πληρωτέαν παρὰ τῆς Πόρτας ἐπὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ 1806 πρὸς τῆς Ῥωσσίας εἰς τὸ Ῥωστικὸν ἐμπόριον ζημίας· ἡ δὲ ἀποπλήρωσις αὕτη θέλει καταπαύσει ὅλας τὰς ἀμοιβαίας ἀπαιτήσεις.

Ἐν τῷ 9^ῳ Ἀρθρῳ ἡ Πόρτα ὑπόσχεται νὰ πληρώσῃ

[*] Τὴν περίληψιν ταύτην ἐλάβομεν ἀπὸ τῶν ἡμερῶν καὶ προθυμούμεθα νὰ τὴν δημοσιεύσωμεν χάριν μόνον περιεργείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, χωρὶς νὰ ἐγγνώμεθα ὁλοτελῶς περὶ τοῦ κύρους ἢ τῆς ἀκρίβειας τῶν διαλαμβανομένων.—Σημ. τοῦ Συντ.

διὰ τῆς χωριστῆς συμφωνίας προσδιορισμένην ποσότητα ἐπὶ λόγῳ ἀποζημιώσεων διὰ τὰ ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ πολέμου προξενηθέντα εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἐξόδα. Εἰς λογισμὸν δὲ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ἡ Ῥωσσία συγκατατίθεται νὰ δεχθῇ τὴν ἐπὶ τῆς Ἀσίας γῆν, τῆς ὁποίας παραχώρησις ὀρίζεται ἐν τῷ 4^ῳ Ἀρθρῳ.

Κατὰ τὸ 10^{ον} Ἀρθρὸν συγκατατίθεται ἡ Πόρτα εἰς τὸν τοῦ Λευδίου συνθήκην, κτλ.

Ἐν τῷ 11^ῳ Ἀρθρῳ ὑπόσχεται ἡ Πόρτα νὰ ἐκπληρῇ παρὲς τὰ ἐν τῷ 3 καὶ 4^ῳ Ἀρθρῳ ὁρισμένα περὶ τῶν συνόρων, καὶ τὰ ἐν τῷ 5 καὶ 6 τὰς δύο αὐθεντίας ἀποδοθῇ καὶ τὴν Σερβίαν καὶ μετὰ ταῦτα ἡ Ῥωσσία θέλει παραδοθῇ εἰς τὴν εὐκαιρώσειν κατὰ τὴν χωριστὴν πράξιν. Μέρει δὲ τῆς εὐκαιρώσεως τῶν κατειλημμένων τόπων, ἡ διοίκησις καὶ ἡ τῶν πραγμάτων τάξις, αἱ ὁποῖαι θέλουν ἐνεργεῖσθαι ἐν αὐτοῖς ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ῥωσσίας, θέλουν διατηρηθῇ, καὶ ἡ Πόρτα δὲν θέλει δυνηθῇ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μεσολαβήσῃ εἰς αὐτάς.

Τὸ 12^{ον} Ἀρθρὸν ἀφορᾷ τὰς διαταγὰς, αἵτινες πρέπει νὰ δεθῶσι μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης εἰς τοὺς ἰδίους ἀλλήλων ἀρχηγούς, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐχθροπραξίας.

Τὸ 13^{ον} Ἀρθρὸν δίδει τελείαν ἀμνηστίαν εἰς τοὺς ἀλλήλων ὑπηκόους, οἵτινες ἐπὶ τοῦ πολέμου ἀπέδειξαν ὅπως δῆποτε τὴν προσήλωσίν των εἰς βατέραν τῶν διαμαχομένων Δυνάμεων. Θέλουν ἐπαναλάβει τὰ κτήματα, τὰ ὅποια εἶχον πρότερον· δύναται δὲ καὶ νὰ τὰ πωλήσωσιν εἰς διάστημα 18 μηνῶν διὰ νὰ μετακίσωσιν εἰς ὁποῖους ἤθελον προκρίνει τόπους. Οἱ δὲ ἀλλήλων ὑπηκοοὶ οἱ κατοικοῦντες τοὺς εἰς τὴν Πόρταν ἢ εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἀποδιδόμενους τόπους δύναται εἰς διάστημα 18 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τῶν ἐπικυρώσεων, ν' ἀναχωρήσωσι μετὰ τῶν περιουσιῶν αὐτῶν τῶν προτοῦ ἢ καὶ μετὰ τὸν πόλεμον ἀποκτημένων ἀπὸ τοὺς τότους ἑκατέρας τῶν Δυνάμεων εἰς τοὺς τῆς ἐτέρας.

Τὸ 14^{ον} Ἀρθρὸν ἐντέλλεται τὴν ἀνευ λύτρων ἀλλαγὴν τῶν αἰχμαλώτων.

Τὸ 15^{ον} Ἀρθρὸν ἐπιβεβαιώνει ὅλας τὰς μεταξὺ τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Τουρκίας προγεγονυίας συνθήκας.

Τὸ 16^{ον} Ἀρθρὸν τέλος πάντων προσδιορίζει τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐπικυρώσεων εἰς διάστημα ἑξ ἑβδομάδων.

Αἱ δύο συμπληρωτικαὶ Πράξεις συνιστῶσι μέρος ὁλοκληρωτικὸν τῆς Συνθήκης.

Ἡ πρώτη ἀφορᾷ τὰς αὐθεντίας τῆς Βλαχίας καὶ τῆς Μολδαβίας, καὶ ὀρίζονται ἐν αὐτῇ τὰ ἑξῆς.

Οἱ Ὀσπιδάροι τοῦ λοιποῦ θέλουν ἔχει ἐπὶ ζωῆς τὴν Ἀρχήν. Αἱ δὲ αὐθεντίας θέλουν ἀπολαβεῖ ἐσωτερικὴν αὐτόνομον κυβέρνησιν χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἀναμιγνύεται ἡ Πόρτα. Κανεῖς τόπος ἐν αὐταῖς δὲν θέλει ὀχυροῦσθαι, οὔτε κατοικεῖσθαι ὑπὸ Μουσουλμάνων. Οἱ δὲ τελευταῖοι οὗτοι θέλουν ἐκποιήσῃ τὰ ἐν αὐταῖς ὑποστατικάτων. Αἱ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Δουνάβεως Τουρκικαὶ πόλεις θέλουν ἀποδοθῇ εἰς τὴν Βλαχίαν. Τὰ ἐπὶ τῆς ὀχθῆς ἐκείνης ὀχυρώματά των δὲν θέλουν ἀνακτισθῆποτε. Αἱ δύο αὐθεντίας δύναται νὰ διατηρῶσι στρατεύματα καὶ νὰ συστή-

νωσι λοιμοκαθαρτήρια. Ἀπαλλάττονται τοῦ λοιποῦ τοῦ νὰ προμηθεύωσιν εἰς τὴν βασιλεύουσιν, εἰς τὰ παραδουάβια φρούρια καὶ εἰς τὸν ναύσταθμον, σίτους, τρόφιμα, κρινοὺς καὶ ἐργάσιμον ξυλικήν· καὶ δὲν θέλουν ἀπαιτεῖσθαι παρ' αὐτῶν οὔτε ἐργάται, οὔτε ἀγγαρίαι. Εἰς ἀμοιβὴν δὲ τῶν ἐντεῦθεν προξενηθησομένων εἰς τὴν Πόρταν ζημιῶν, παρεκτὸς τοῦ ἐνιαυσίου φόρου, τὸν ὁποῖον αἱ αὐθεντίαὶ αὗται χρεωστοῦν νὰ πληρῶσωσιν εἰς αὐτὴν ἐπὶ διαφόροις κατονομασίαις, θέλουν πληρῶνει κατ' ἔτος ποσότητα εἰσέπειτα κινῇ γνώμη προσδιορισθησομένην κατὰ πᾶσαν δὲ ἀνανέωσιν τῶν Ὀσπιδάρων ἡ ἐπαρχία θέλει πληρῶνει εἰς τὴν Πόρταν ποσότητα ἰσόμετρον μὲ τὸν ἐνιαύσιον φόρον αὐτῆς τὸν ἀπὸ τὰ Χάτι-Σερβία προσδιορισμένον. Τελεία ἄδεια ἐμπορεύσεως, ναυτιλία ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως καὶ εἰς ὅλους τοὺς τόπους τῆς Πόρτας. Δασμῶν ἀτέλεια ἐπὶ δύο ἔτη, ἀφ' ἧς ἡμέρας εὐκαιρωθῶσι παρὰ τῶν Ῥωστικῶν στρατευμάτων αἱ αὐθεντίαὶ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἐπικυρώσεις τῶν διοικητικῶν διατάξεων τῶν παρὰ τῶν Ῥώσων συστήθεισων ἐπὶ τῆς κατασχέσεως.

Ἡ δευτέρα τῶν χωριστῶν τούτων Πράξεων ἀναφέρεται εἰς τὰς χρηματικὰς δόσεις καὶ τὴν εὐκαιρώσειν τῶν τόπων.

Ἐν ταύτῃ ὀρίζεται ὅτι εἰς διάστημα 15 ἡμερῶν μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τὸ φρούριον τοῦ Γιουργέβου θέλει εὐκαιρωθῇ ἀπὸ τὰ στρατεύματα καὶ κατοίκους Τούρκους, καὶ παραδοθῇ εἰς τοὺς Ῥώσους, τὰ δὲ ὀχυρώματα αὐτοῦ θέλουν κατεδαφισθῇ. Περὶ δὲ τῆς πληρωμῆς τῆς ποσότητος εἰδὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου Δουκάτων, ὥρισθείσης ἐν τῷ 8^ῳ Ἀρθρῳ, ὡς ἀποζημιώσεως πρὸς τὸ Ῥωσικὸν ἐμπόριον, αὕτη θέλει γένῃ εἰς τέσσαρας πρθεσμίας, αἵτινες θέλουν εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ αἱ τῆς εὐκαιρώσεως. Δηλαδή α, 100,000 Δουκάτα θέλουν πληρωθῇ κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐπικυρώσεων· τότε δὲ, καὶ ἅμα τὸ 6^{ον} Ἀρθρὸν τὸ περὶ Σερβίας ἐκτελεσθῇ, καὶ παραδοθῇ εἰς τὰ Ῥωσικὰ στρατεύματα τὸ Γιούργεβον, ὃ Ῥωσικὸς στρατὸς θέλει εὐκαιρώσει, ἐν διαστήματι ἐνὸς μηνός, τὴν Ἀδριανούπολιν, τὰς Τεσσαράκοντα Ἐκκλησίας, τὴν Βουεγάδα, Μήδειαν καὶ Αἰνειάδα. β'. Ἐξ μηνῶν μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐπικυρώσεων ἡ Πόρτα θέλει πληρῶσει 400,000 Δουκάτα, καὶ τότε τὰ Ῥωσικὰ στρατεύματα θέλουν εὐκαιρώσει, ἐν διαστήματι ἐνὸς μηνός, τοὺς ἀπὸ τοῦ Αἴμου μέχρι τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ τῆς Βουεγάδος τόπους, καὶ διαβάντα τὸν Αἴμον θέλουν ἀπέλθῃ εἰς Βουλγαρίαν καὶ Δεδρούτσην. γ'. Εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς ἑξ μηνῶν ἡ Πόρτα θέλει πληρῶσει 500,000, καὶ τότε ἡ Ῥωσικὴ στρατιὰ θέλει εὐκαιρώσει ἑξ ὁλοκλήρου ἀποχωροῦσα ἐκ τῆς Βουλγαρίας καὶ Δεδρούτσης. δ'. Δεκαοκτὼ μηνῶν μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐπικυρώσεων ἡ Πόρτα θέλει πληρῶσει τὰ ἐπιλοιπα 500,000 Δουκάτα. Ἐξαιροῦνται δὲ τῆς εὐκαιρώσεως ταύτης ἡ πόλις τῆς Συλληστρίας καὶ αἱ ἐπαρχίαι τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, αἵτινες θέλουν φυλάττεσθαι εἰς παρακαταθήκην παρὰ τῆς Ῥωσσίας μέχρι τῆς ὁλοτελεῖς ἀπωπληρώσεως τῆς ποσότητος, τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ἡ Πόρτα εἰς ἀποζημιώσιν τῶν τοῦ πολέμου ἐξόδων, καὶ ἡτις προσδιορίσθῃ εἰς 10 ἑκατομμύρια Ὀλλανδικῶν Δουκάτων. Ὁ δὲ τρόπος τῆς πληρωμῆς αὐτῶν θέλει ἀποφασισθῇ ἀπὸ

Αυτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας κατὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτοῦ καὶ μεγαλόψυχον, εἰς τὰ ὁποῖα προστρέχει ἡ Πόρτα. Συγκατανεύει δὲ περιπλέον ἡ Ῥωσσία νὰ δεχθῇ εἰς λογαριασμὸν τῆς ποσότητος ταύτης καὶ ἀντίτιμα εἰς φυσικὰ προϊόντα.

Ἡ εὐκαιρία τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ τόπων θέλει ἀρχίσει τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἰδιαίτερον συναλλαγὴν, τὴν ὁποίαν ὁ στρατηγὸς Πασκεύιτς θέλει διατάξει μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Πόρτας, καὶ θέλει τελειώται εἰς προθεσμίαν 8 μηνῶν ἀπὸ τῆς συναλλαγῆς τῶν ἐπικυρώσεων.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΙΑΤΡΙΚΗΣ.

Τώρα, καθ' ἣν περίστασιν τὰ πάντα ἄρχισαν νὰ τακτοποιῶνται κατὰ μὴρον ὑπὸ τὴν πατρικὴν κηδεμονίαν τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως, ἴσως δὲν εἶναι περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ ἐνὸς κλάδου τῆς νομοθεσίας, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ νόμος δὲν ἐφρόντισε μέχρι τοῦ νῦν, πρὸς ἀποφυγὴν, ἢ τοῦλάχιστον πρὸς ἐλάττωσιν τῶν καταχρήσεων, αἵτινες προήλθον ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν αὐτοῦ, τοῦτ' ἐστὶ περὶ τῆς δημοσίου ἱατρικῆς (*medicina publica* *staatsarney*).

Ἐν ἀπὸ τὰ μέγιστα χρέη ἐκάστου φέροντος τὰς ἡνίας πολιτικῆς τινος κοινωνίας, εἶναι καὶ ἡ φροντίς τῆς διατηρήσεως τῆς δημοσίου υγείας. Πᾶσα δὲ διάταξις ἀποβλέπουσα αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον ἀποτυγχάνει εὐκόλως τοῦ σκοποῦ τῆς χωρὶς τῆς βοηθείας τῶν ἱατρῶν, τὴν γνώμην τῶν ὁποίων θέλει ἀναγκάζεσθαι νὰ ἀκούῃ, ὁσάκις ἤθελε γενῆ λόγος περὶ ζωῆς, υγείας καὶ θεραπείας τῶν πολιτῶν. Ἐπεται δὲ ἐκ τούτου ὅτι πᾶσα πολιτεία πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ ἔχῃ ὅχι μόνον ἱατροὺς ἱκανοὺς ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ πάντοτε προθυμοὺς εἰς τὴν κοινὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἱατροὶ νὰ εἶναι πρὸς αἰσθημένοι μὲ τὰς ἀναγκαίαις γνώσεις καὶ τεχνικὰς δεξιότητάς.

Ὁ ἱατρὸς ἐμπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα διπλῶς, διδάσκων τοὺς μερικοὺς πῶς νὰ διαφυλάξωσιν ἢ νὰ ἀποκαταστήσωσιν τὴν κλονισθεῖσαν υγείαν τῶν, ἢ ἐφαρμόζων τοὺς κανόνας τῆς τέχνης τοῦ πρὸς διατήρησιν τῆς δημοσίου υγείας.

Ἐκ τούτου καὶ ὠνομάσθη Δημόσιος ἱατρικὴ ἡ ἐπιστήμη ἡ ἐκθέτουσα τοὺς νόμους καὶ κανόνας, τοὺς ἀποβλέποντας τὴν διατήρησιν καὶ πρόσδον τῆς γενικῆς υγείας τῶν πολιτῶν.

ὑποδιαιρεῖται δὲ εἰς δύο κλάδους, τὴν λεγομένην ἀστυνομίαν τῆς ἱατρικῆς (*politica medicinae*), ἐμπεριέχουσαν τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις τῆς διοικήσεως ἀποβλέποντας τοὺς ἱατροὺς, ἔργον ἔχοντας τὴν ἀποκατάστασιν, διατήρησιν καὶ πρόσδον τῆς δημοσίου υγείας, καὶ εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἱατρικὴν [*Politia medica*], διδάσκουσαν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τῆς ἱατρικῆς εἰς τὴν δημόσιον ζωὴν, τὰς ἐποίας πρέπει νὰ γνωρίζωσιν ἀκριβῶς οἱ τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν ἐκδουλεύοντες ἱατροί.

Ἐπιστηρίζεται δὲ ἡ δημοσίου ἱατρικῆς:

α. Εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος Ἄν ἡ πολιτικὴ κοινωνία εἶναι ὑπόχρεος νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν γενικὴν καὶ μερικὴν υγείαν τοῦ πολίτου.

β. Εἰς τὴν γνώσιν, κρίσιν καὶ ἐπαύξει τῶν ὅσα ἀσφαλίζουν τὴν υγείαν τῶν πολιτῶν ἐν γένει, καὶ συντείνουν πρὸς εὐτυχὴ ἀνάρθρωσιν τῶν μερικῶν ἀσθενῶν.

Ἐάν ἡ ἱατρικὴ εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀναγκάτως πρέπει καὶ ἐκεῖνος, ὅστις εἰσκειοποιεῖται τὸ δικαίωμα ὅτι δύναται καλῆτερα παρὰ πάντα ἄλλον ἰδιώτην νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν γενικὴν εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ, νὰ προσπαθῇ, ὥστε καὶ ὅλοι ἐν γένει, χωρὶς τινος ἐξαιρέσεως, τῶν ὁποίων τὴν φροντίδα ἀνεδέχθη δικαιοπρακτικῶς, νὰ μετέχωσιν ἀπὸ τὰ καλὰ αὐτῆς τῆς τέχνης· διότι ἡ πείρα μᾶς ἀπέδειξεν, ὅτι εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ συσταθῇ χωρὶς τῆς συνδρομῆς τῆς Κυβερνήσεως τὰ πρὸς τὴν ὅσον ἐνδέχεται καλὴν βοήθειαν τῶν χρεῖων ἔχοντων πολιτῶν ἀπαιτούμενα καταστήματα.

Ὁ ὕψιστος σκοπὸς τῆς πολιτείας εἶναι ἡ εὐτυχία τῶν πολιτῶν. ἱατρικὴ διατάξις ἔχουσι πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτὴν τὴν ἰδίαν εὐτυχίαν, καὶ εἶναι ἔργον τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν. Ἀγρία καὶ βάρβαρα ἔθνη εἶχαν μὲν ἱατρικὴν, ὅχι δὲ καὶ ἱατροὺς. Ἀλλὰ δὲ ἡ πολιτισμένη εἶχον μὲν ἱατροὺς, ὅχι δὲ καὶ ἱατρικὰς διατάξεις. Ὁ κόσμος δύναται νὰ ὑπάρξῃ, καθὼς καὶ ὑπῆρξε χωρὶς τούτων ἀσθένει καὶ πολιτισμένοι λαοὶ στεροῦνται αὐτῶν, ἢ τὰς ἔχουσι τόσον ἀτελεῖς, ὥστε εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς νὰ μὴ τὰς εἶχαν· προώδυσαν δὲ καὶ αὐταὶ μὲ τὴν καθυκτοῦ πρόσδον τοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει ἔθνος εἰς τὴν πλέον ἀγρίαν του καταστάσιν χωρὶς τινος κοινωνικῆς τάξεως καὶ νόμου, εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ μὴ εὐρωμεν μετὰ τὴν αὐτοῦ γνώσιν τινὰ ἀποκτηθεῖσας τυχερῶς καὶ κατὰ πρᾶξιν περὶ θεραπείας τινῶν ἀσθενῶν, τὰς ὁποίας συνῆξαν τινες ἐξ αὐτῶν νοσημονέστεροι ἐνεφύτευσαν εἰς τὴν μνήμην τῶν, καὶ τὰς ἐμεταχειρίζοντο κατὰ τὰς περιπτώσεις. Τοιοῦτοι ἱατροὶ ἐστάθησαν ποτε οἱ ἱερεῖς, μάγοι καὶ ἄλλοι τινες αἰετοὶ ἄνδρες.

Προχωροῦντες τοῦ χρόνου, τὰ μέλη τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἐσυνδέοντο περισσότερο, πολιτικὴ τάξις ἀρχισεν νὰ εἰσάγεται, νόμοι περὶ ἰδιοκτησίας καὶ προσωπικῆς ἀσφαλείας νὰ ἐκδίδοντο, ὅλα τὰ ἐργόχειρα ἦσαν ἐλεύθερα εἰς τὸν καθένα. Τότε ἔτυχον τινες ἐξύμους ἄνδρες, εἰτινες ὁρμώμενοι ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν, ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ φιλαυτίαν, ἠσθάνθησαν κάποιαν κλίσιν νὰ λαμβάνωσι πέραν ἀσθενῶν καὶ φαρμάκων, καὶ νὰ σκέπτονται περὶ τῆς περαιτέρω χρήσεώς των. Οὕτως ἐσχηματίσθησαν ἐκ συστήματος ἱατροὶ ὡς τοιοῦτοι προσκαλούμενοι ἀπὸ τοὺς συναδελφοὺς τῶν δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀποφύγωσι τὴν πρόσκλησιν. Ὅθεν ἠναγκάζοντο νὰ ἀμελῶσι τὰς οἰκιακὰς καὶ οἰκονομικὰς τῶν ὑποθέσεις, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπόμενον ἦτο νὰ ζητῶσιν ἀποζημίωσιν, ἥτις καὶ τοὺς ἐδίδετο εὐχαρίστως· ἐνίοτε δὲ, ὅταν ἀπόβαινον καὶ εὐτυχῆς αἱ ἐπιχειρήσεις των, καὶ μεγαλῆτεροι παρὰ τὴν συμφωνηθεῖσαν. Οὕτω κατεστάθη τούτο τὸ ἔργον καὶ ἐπικερδές.

Ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἔργου ἐλευθέρη, καὶ καθὼς ἔλαμψεν ὁποίας συμφωνίας ἐδύνάτο.

Αὐτὸ ὅμως τὸ ἐπικερδὲς τοῦ ἔργου ἐβαλξε πολλοὺς. Οἱ ἱατροὶ ἐκλιναν γρηγορὰ νὰ εἰσκειοποιθῶσιν αὐτὴν τὴν τέχνην ὡς ἰδίαν των, ἢ νὰ τὴν μεταδίδωσι τότε μόνον καὶ εἰς ἄλλους, ὅταν ἀπελάμβανον τὴν ἀντικουσαν ἀνταμιβίην. Διὰ τῆς ἀκαταπαύστου πείρας καὶ συγκρίσεως ἐκτάνθησαν αἱ γνώσεις των, ἐγυμνάσθησαν αἱ αἰσθήσεις των, ἔλαβον κάποιαν δεξιότητα εἰς τὴν διδασκίαν ἀπὸ αὐτοὺς θεραπείαν, καὶ οὕτως ἀπέκτησε κατὰ μικρὸν ἡ τέχνη των βαθμὸν τινὰ ἀσφαλείας.

Οἱ τίμιαι καὶ ἐνάρετοι μετὰ τὴν ἐγνώρισαν καλῶς πόσον ἡ τέχνη των πολλὰκις εἶναι ἀτελής, ἀμφίβολος, ὥστε ἐνόμισαν χρεὸς των, ὅτι δὲν ἔπρεπε πάντοτε νὰ ἀποδίδωσιν εἰς τὴν ἰδίαν ἀξιώτητα τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πράξεων των· δὲν ἔφυγεν ὅμως ἐν ταύτῃ καὶ τὴν προσοχὴν των τὸ πόσον ἤθελεν βλάψῃ τὴν πρόσδον τῆς τέχνης των, ἂν ὠμολόγουν ἀπολύτως αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν.

Τοιαύτην ἀρχὴν ἔλαβον οἱ πρῶτοι ἐκ συστήματος ἱατροὶ χωρὶς τὸν παραμικρὸν περιορισμὸν. Πόσον εὐκόλος ὅμως ἦτον ὁ δρόμος καὶ εἰς τὸν πλέον εὐχρηστὴ, ἀμαθῆ, τελημῶν, ἀπερίσκεπτον, καὶ ἐκ συστήματος ἀπατεῶνα, νὰ παῖξῃ μὲ τὴν ζωὴν τῶν ὅσοι ἤθελεν τὸν ἐμπιστευθῇ! Παραδείγματα τοιαῦτα ὑπῆρξαν πανταχοῦ καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ τώρα μετὰ τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν, ὅπου ὑπάρχουσι νόμοι περιορίζοντες αὐτοὺς· ὁποῖα ὅμως δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τις εἰς ἐπαρχίας, ὅπου ὁ νόμος δὲν ἐφρόντισε διὰ τοὺς τοιοῦτους.

Μὲ τὴν πρόσδον τοῦ πολιτισμοῦ ἀνεπτύχθησαν καλῆτερα τὰ χρέη τῶν Κυβερνήσεων, αἵτινες ἀρχισαν νὰ προσηλθῶσι τὴν προσοχὴν των καὶ εἰς τὰ ὅσα ἀποβλέπουσιν τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίου υγείας. Ἡ ἀχρεΐστης καὶ κακοῦθιά τινων ἦτο προφανεστάτη· αἱ πράξεις ἀμαθῶν καὶ ἀτίμων ἱατρῶν δὲν ἠμποροῦν νὰ μένωσιν ἀτιμώρητοι καὶ, πρὸς ἀποφυγὴν μεγαλητέρων ἀσχημάτων καὶ δυστυχιῶν, ἔπρεπε πολιτισμέναι πολιτεῖαι νὰ εἰσάξωσι κωλυτικὸς νόμους περὶ τῶν ἱατρῶν, τοιοῦτους δηλαδὴ, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ἀδειαν νὰ μετέρχεται τὴν ἱατρικὴν, ὅστις δὲν ἤθελε δώσει τὰς ἀπαιτούμενας ἀποδείξεις τῆς παιδείας τοῦ. Ἀφοῦ δὲ διὰ τῆς πείρας καὶ ἐξασκήσεως ἐγενῆσαν καὶ τεχνικὰ συστήματα αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, τότε ἔθετοθετῆθη νὰ δίδεται εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀδεία νὰ εἶναι ἱατρὸς, ὅστις ἔχει τὴν ἀναγκαίαν γνώσιν αὐτῆς.

Οὕτως ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὴν μεγίστην ἀναρχίαν ἐν εἶδος περιορισμοῦ. Μὲ τοῦτο ὅμως δὲν ἐγενετο τὸ καλὸν καθ' ὅλην του τὴν ἐκτασιν. Αἱ περισσοτέραι Κυβερνήσεις στολίζουσι τὰ χρονικά των μὲ κεφάλαια ἐπιγραφόμενα, «Περὶ ζωῆς καὶ υγείας τῶν πολιτῶν». Ἀστυνομικοὶ νόμοι καὶ ποιναὶ πρὸς ἀποφυγὴν τινῶν διὰ τὴν υγείαν καὶ ζωὴν τῶν πολιτῶν ἐπιβλαβῶν ἀντικειμένων ἀποτελοῦσιν ἐν μέρος τῆς γενικῆς νομοθεσίας.

Ταῦτα πάντα δὲν ἀποδεικνύουσι σαφέστατα πόσον αἱ Κυβερνήσεις εἶναι πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἱατρικῶν καταστημάτων καὶ διατάξεων, περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ τῆς ἐκ τῆς διατηρήσεως τῆς υγείας εὐτυχίας; καθὼς καὶ περὶ τοῦ, πόσον εἶναι χρεὸς των νὰ φροντίζωσι περὶ αὐτῶν; ἱκαναὶ τούτου μαρτυρίαι εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ἱατρικῶν νόμων καὶ διατάξεων διαφόρου εἶδους, αἱ δημόσιαι νομοθεσίαι πρὸς ἀποφυγὴν καὶ θεραπείαν ἀσθενῶν τινῶν καὶ ἄλλων ἐπιβλαβῶν ἀντικειμένων, καὶ τελευταίον ἡ εἰσαγωγὴ δημοσίων ἱατρῶν, ἢ διατάξεις ἱατρικῶν σχολείων καὶ ἡ σύστασις ἑταιρειῶν. Καὶ ὅμως ποῖος ἐμπορεῖ νὰ μᾶς εἰπῇ ὅτι ὅλα ταῦτα ἐπιτυγχάνουσι τὸν σκοπὸν των καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν, καὶ μάλιστα καθ' ὅσον ἀποβλέπει τὸν λαόν;

Ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν ἱατρικῶν διατάξεων, ἔάν μὲλλωσι νὰ εἶναι ἐπωφελεῖς εἰς ὅλην τὴν πολιτείαν, πρέπει νὰ εἶναι αὐτὸς καὶ μόνος· «Ὅσα καλὰ ἐλπίζονταί, ἀπὸ τῆς ἀληθῆς ἱατρικῆς, νὰ γενῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν κοινωφελῆ, καὶ νὰ μετέχωσι καὶ ὅλοι οἱ πολῖται ἐξίσου ἀπὸ αὐτῆς»· ἐπειδὴ σπανίως μόνος ὁ πολίτης καὶ μάλιστα ὁ χωρικός δύναται νὰ μετέλῃ αὐτῶν, καθὼς πρέπει.

(Τὰ λοιπὰ ἐφεξῆς.)